

muligt, at man kunde forøge deres Antal med et vilkaarligt Antal, have vi nu i Loven fastsat bestemt, hvilke Ting der kunne bruges som lovlige Disciplinarmidler, samt Maaden, hvorpaa de kunne anvendes, og det er mig ubegribeligt, at man ikke deri har kunnet eller villet se et Fremstridt, navnlig Sagen set fra de Meniges Lær. Jeg erkjender isørigt, at det med Hensyn til dette Spørgsmaal vil være nødvendigt at foretage Forandringer for Marinens Vedkommende; men en saadan Forandring vil ogsaa meget godt kunne foretages paa Grundlag af de Betragtninger, jeg har tilladt mig at anstille. Det maa nemlig erindres, at i Hæren er Forholdet det, at disse Disciplinarmidler i Reglen kun anvendes af Kompagnichefer og Eskadronschefser, Folk, der ikke have anden arbitrar Straffemyndighed end 5 Dages Kasernearrest. Tilsløs, paa Skibet vil den blive anvendt af Skibschefen, altsaa af en Mand, der har en langt større Straffemyndighed, og naar han isledetfor at bruge den større Straf bruger den mildere, vil der jo ikke kunne gøres nogen væsentlig Indvending derimod. Hvad angaar Vibeholdelsen af Fængsel paa Vand og Brød som arbitrar Straf, da er dette jo, hvad der nu gjælder, og jeg skjønner ikke, at der kan være Anledning til at foretage nogen Forandring heri. Det er desuden erkendt, at § 200 i den Form, hvori den er optagen i Lovforslaget, er saaledes, som den i sin Tid blev vedtagen af Folkethinget, og der maatte altsaa være særlig tvingende Grunde, naar man vilde finde sig foranlediget til at gjøre Forandring deri. (Bussk: Bøstestrafpen!). Istedetfor Bøstestrafpen i § 200 var der jo stillet i Udsigt af det ærede Medlem for Præstis Amts 6te Valgkreds (Bojsen) som Ordfører for et Flextal, hvoriil jeg ikke veed, om det ærede Medlem hørte, Bønden til Pæl, og den maa nødvendigvis altid i Felten anvendes arbitrar; men det er vel ikke værd at komme til en Døjgjørelse, som der jo forsaavidt kunde være Anledning til, som det ærede Medlem for Kjøge (Hørup) i Formiddags opregnede os alle Straffene, der staa i § 200, men det ærede Medlem fra Kjøge tog kun den ene Side af Medaillen, det Lovforslag, som ikke er Lov, men paa den anden Side af Medaillen, det Bestaaende, staaer Klottingflag og Lamp. De maa tages med, ellers bliver Billedet ikke rigtigt. Men for at komme tilbage til Vand- og Brødsstraffen, saa forekommer det mig, at den Betragtning er fuldstændig slaaende, som blev fremsat af det ærede Medlem for Aalborg i Formiddags, om, at, naar Loven i de enkelte Paragrafer ligeoverfor bestemte Forseelser fastsætter en bestemt Straf og f. Ex. blandt Andet bestemmer Vand- og Brødsstraf for en Skildvagter, der egenmægtig forlader sin Post eller sover paa den, og en saadan Forbrydelse eller Forseelse begaas, og den Paa-gjældende indrømmer, at den er begaaet, saa at Sagen foreligger rent, saa er der ingen Grund

til at ty til en Krigsret? Det ærede Medlem for Kjøge vil helst være helt fri for den arbitrære Straffemyndighed. (Hørup: Nei, aldeles ikke!). Naa, det glæder mig, saa har jeg misforstaaet det ærede Medlem. Det forekommer mig nemlig, at han sagde, at man fortrinsvis skulde ty til Krigsretterne for at faae en retfærdig Afgjørelse. Vi hørte i Formiddags af den høitærede Marineminister, at efter de Endringsforslag, der forelaa, vilde Regjeringen ikke modsætte sig Sagens videre Fremme, men vilde forbeholde sig sin Stilling ligeoverfor Enkeltbederne og det navnlig af Hensyn til Landsthinget, hvor Sagen jo ikke har været behandlet længe. Jeg finder dette fuldkommen naturligt og kan ikke undre mig over dette Standpunkt; men derimod finder jeg det mindre naturligt, at der gjennem de Udtalelser, som det ærede Medlem for Kjøge fremkom med, gik en saadan Slags Understrøm af Kjærlighed til Regjeringsforslag i vigtige Anliggender. Naar jeg skal se hen til de Forhandlinger, der have fundet Sted idag, nærer jeg ikke Tvivl om, hvilket Forøstrop man maatte stille for et Regjeringsforslag om en Straffelov, naar det kom her ind i Thinget; thi jeg tror, at fortrinsvis det Parti, hvortil det ærede Medlem hører, vilde handle med det som med saa mange andre Regjeringsforslag, og kryste dette Lovforslag i et saa varmt Jaantag, at Alt vilde blive borte af Lovforslaget med Undtagelse af Titelen. Man vilde begynde forfra med § 1 og saa lave om, til man kom til § 200, men det vilde jo kun føre til, at Forhandlingerne om Straffeloven aldrig vilde blive førte til Ende. Denne Vej lover derfor intet Gode; men da der nu fra to Sider i Salen synes at være en alvorlig Villie til gjennem en gjenfærdig Forhandling og Imødekommen at komme til en Overenskomst, saaledes at Loven ikke alene kan blive vedtagen af dette Thing, men ogsaa have en mulig Udsigt til at blive vedtagen af det andet Thing, saa bør de, der nære denne Anskuelse, søge at komme til Forstaaelse, og lade de Andre, der ikke ville være med, vedblive at være Sr-lændere.

Berg: Jeg vil begynde med at gjøre den høie Regjering min Kompliment for den Fangst, som den ogsaa her vil drage hjem. Jeg vil indrømme; at den høie Regjering forstaaer Maaden, hvorpaa det nuværende Folkething skal ledes. Under parlamentariske Forhold pleie Regjeringer at lede ved direkte Optræden, ved selv at stille Forslag, selv at oplyse dem og selv paa sin Autoritet at føre dem igjennem. Regjeringen har i de sidste 3—4 Aar ganste rigtigt og suidbt forstaaet, at, saasom den ikke hviler paa den almindelige parlamentariske Forbund, vilde andre Regler være heldige at følge. Den holdt sig meget behageligt tilbage for visse Bevægelser for 3 à 4 Aar siden i Efteraaret 1877 og overlod